

HORRORSTÖR

Grady Hendrix

Kjerring

89 \$ VÍCE NA STRANĚ 78

◀ **Brooka**

299 \$ VÍCE NA STRANĚ 8

plus

OBÝVACÍ POKOJE & POHOVKY

pohovky
rozkládací pohovky
dvousíťné gauče
modulové sedací systémy
futon
křesla
konferenční stoly

DOMÁCÍ KANCELÁŘE

knihovny
lápací stoly
psací stoly
rahové psací stoly
počítačové stoly
polohovací židle

ÚLOŽNÉ PROSTORY

konzole
vitřiny
úložné prostory

KUCHYNĚ

skřínky
zábrvky
kuchyňské ostrůvky
kuchyňské sestavy

KOUPELNY

dvójtá umyvadla
baterie
zrcadlové skřínky
věšáky na ručníky

JÍDELNY

jídelní stoly a židle
barové židle
sklápací stoly a židle
lavice
sestavy jídelen

LOŽNICE

pěnové matrace
povlečení
ložní soupravy
peřiny
rošty
rámy postelí
noční stoly
soupravy ložnic

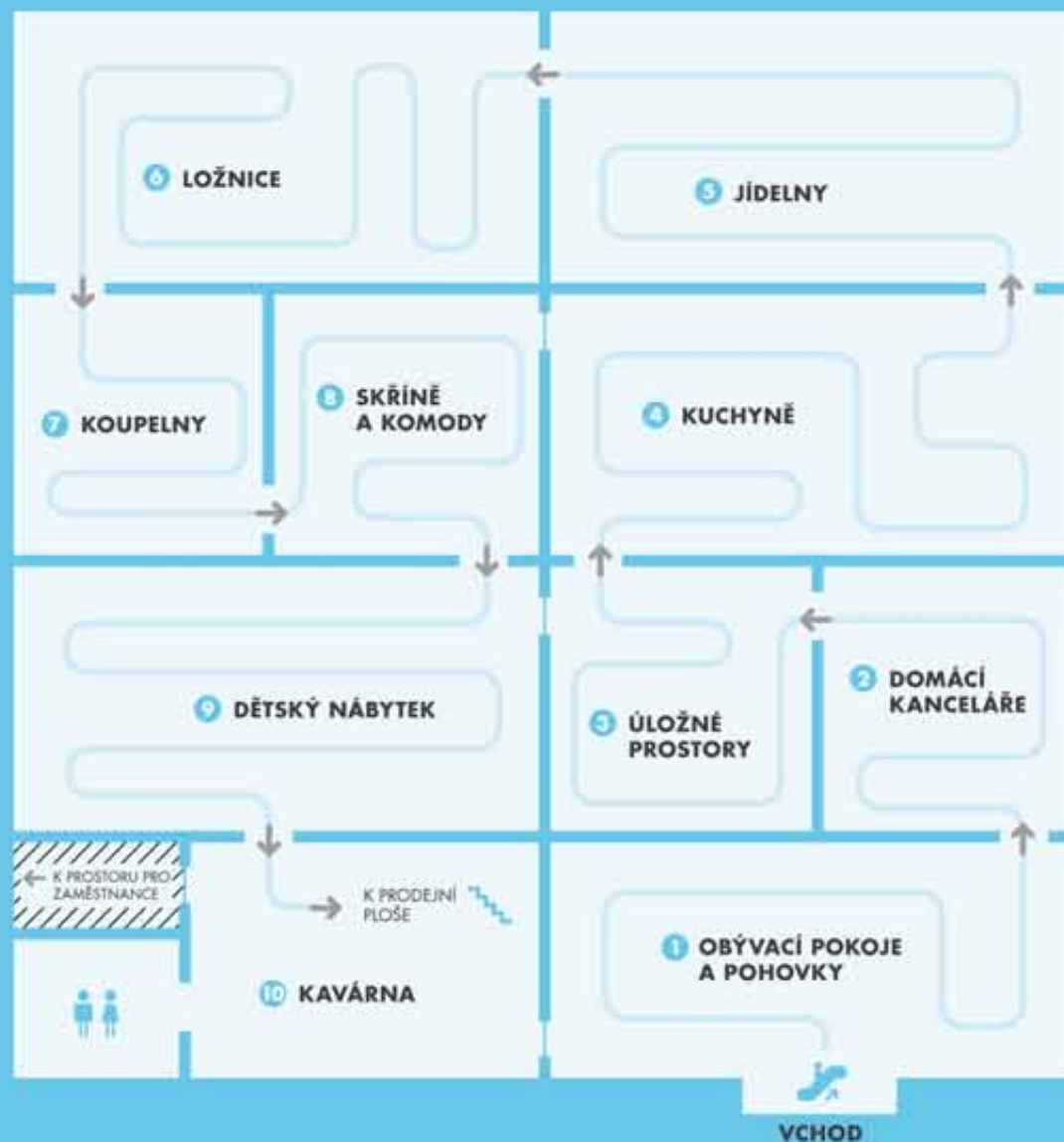
SKŘÍNĚ A KOMODY

látaní skříně
komody
vitřiny
skřínňové systémy

DĚTSKÝ NÁBYTEK

dětské postýlky
polandý
postýlky a nebesy
organizéry
houpací křesla

PLÁN SHOWROOMU

Po procházce Showroomem navštívte Prodejní plochu a Samoobslužný sklad.

*Nebot všichni muži musí pracovat a ženy
lhat zas; co práce zaseje, to sklídí čas.*

SKLEPENÍ VĚZNICE CUYAHOGA

JODLÖPP

Hoyt Trulick
Hart Boley
Cuthbert Dover
Hiram Kale
Hedediah Honeyman
Justice July
Jake Collard

ALBOTERK

Alexander MacReady
Junius Brown
Lucas Wyngaard
Edward Gulick
Patrick Doyle
Uzzi Mayer
Robert Burbage
Marcus Gallo

BODAVEST

Michael Little
Nassau Tew
Peter Tappan
Anders Van Schaick
Charley Barrett
Christopher Doherty
Joseph Jefferson
Frederick Roelantsen
Tatum Jones

LITTABOD

York Sharkey
Nathaniel Richards
Wiley Ashben
Virgil Gleaton
Juke Dunn
Zachariah Jourdan
Anthony Onofrio
Enzo Galfi

INGALUTT

Casey Murphy
Haye Dyer
Joseph Sullivan
Elijah Dix
Hank Gold
Morgan Lozier
Hamilton Barker
Stephen DeVoe

KLANJK

Early Wilson
Garrett Ivory
Augustine Ennis
Boyce Trumer
Oliver Hoffmire
Sharkey Byrne
Gustav Kleinschmidt

VÍTEJTE V ORSKU!

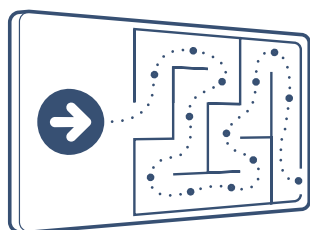
Horrorstör je originální příběh plný hrůzy a nadsázky. Obsah této knihy nebyl sponzorován ani schválen žádným výrobcem či prodejcem nábytku. Místa a postavy popisované v tomto příběhu jsou fiktivní. Veškeré zde popisované modely nábytku a spotřebního zboží jsou pouze dílem autorovy představivosti.

Orsk vám pomůže, abyste byli sami sebou – po Orsku!

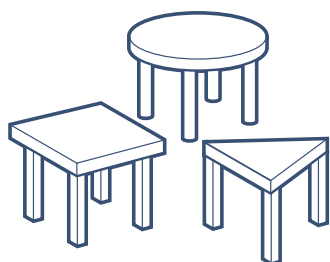
Vybírejte si... **SAMI!**

Najděte si cestu naším Showroomem, prozkoumejte různé designové koncepty, zkuste si dle libosti zkombinovat nábytek různých tvarů, barev a funkcí.

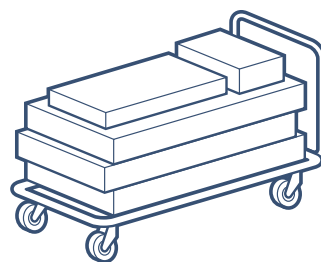
Zabalte si... **SAMI!**

Sepište si seznam zboží, o které máte zájem, a pak si je najdete v našem přehledném Samoobslužném skladu. Sestavitelný nábytek Orsk je zabalený v praktických krabicích, abyste si jej snadno mohli odvézt domů.

Zkombinujte si... **SAMI!**

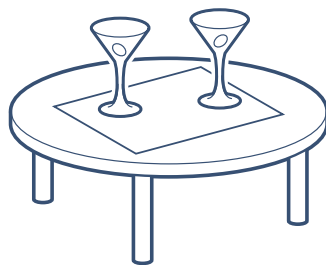
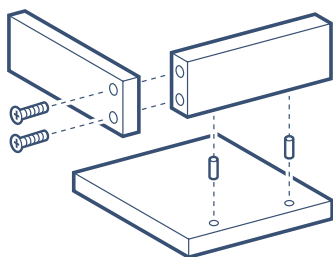
Procházejte se, dívejte se, zkoušejte. Máme rádi špičkový design a rádi vám ukážeme, jak se stát nejlepším designérem vlastního života.

VÁŠ ŽIVOT. VÁŠ STYL. NÁŠ NÁBYTEK.

Složte si... **SAMI!**

Pamatujte, že Orsk se vzdává jakékoli záruky, pokud se při montáži nábytku nebudete držet našeho jednoduchého a přehledného návodu.

Užívejte si... **SAMI!**

Orsk je globální jedničkou mezi výrobci kvalitního nábytku pro každý věk a každou peněženku. Pomůžeme vám mít to nejlepší, co můžete!

Ptejte se... **ORSKU!**

Naši partneři prodeje vám ochotně pomohou vytvořit tu nejkrásnější kuchyň, nejpohodlnější koupelnu nebo nejpraktičtější šatnu. Máte-li otázku, zeptejte se Orsku!

ORSK: LEPŠÍ DOMOV PRO KAŽDÉHO!

DODACÍ LIST

DORUČOVACÍ ADRESA

(pokud se liší od fakturační adresy)

Jméno	
Adresa	
Město	Okres
PSČ	
Telefon	
Přejete si odebrat náš newsletter? ☐ Ano ☐ Ne	

KUPUJÍCÍ	
Jméno	
Adresa	
Město	Okres
PSČ	
Telefon	
E-mail	

Prod. číslo	Název	Množství	Cena	Celkem
PLATBA			Mezisoučet	
☐ Šekem/bankovním převodem* O Orsk Visa** ☐ Mastercard O Amex O Dárkový poukaz ☐ Promo kód	2-5denní dodání na adresu v USA Cena objednávky / poplatek za doručení		Sleva na promo kód	
Číslo karty #	Do 25 \$	4,95 \$	Cena objednávky po započtení slevy	
Jméno držitele	25,01 \$ – 50 \$	6,95 \$	Cena s DPH	
Expirace / /	50,01 \$ – 100 \$	7,95 \$	Cena po odečtení dárkových poukazů a Orsk Visa kuponů	
Dárkový poukaz # 4ciferný PIN #	nad 100 \$	9,95 \$	Expresní dodání (do 2 dnů) – 1,5 \$ za každou dodací adresu	
Promo kód #			Příplatek za doručení rozměrného nákladu (viz popis služby)	
* Nepřijímáme platby v hotovosti. Doručení na dobírku není možné. V případě neproplacení šeku z důvodu nedostatečného zůstatku účtujeme manipulační poplatek. ** Pokud za svou objednávku platíte kartou Orsk Visa, je zpětný odběr zboží reklamovaného či vráceného ve stanovené lhůtě vždy zdarma. Tyto a další výhody viz www.orsk.com . *** Copyright © 2014 by Grady Hendrix. Images credit: Cover diorama and photography by Christine Ferrara. Illustrations by Michael Rogalski. Designed by Andie Reid. All rights reserved. First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania. Translation © Tomáš Bítal, 2014. ISBN 978-80-259-0348-3				
			Dodání během 2–5 dnů	
			CELKEM	

Chcete si sestavitelný nábytek a doplňky domácnosti nechat doručit až domů? Zeptejte se Orsku!

Naše doručovací služba je vám k dispozici 7 dní v týdnu, 365 dní v roce. Naši montážní technici vám nábytek kdykoli dovezou a složí přímo na místě.

Na všechny naše výrobky poskytujeme 100% záruku spokojenosti.*

CENA: V Orsku nám jde především o vaši spokojenost. Doufáme, že budete mít pochopení, pokud se přes maximální úsilí někdy dopustíme omylu. Ceny uvedené v našem katalogu vč. případných tiskových chyb jsou nezávazné.

KOMUNIKACE: Rádi se dozvídáme názory svých zákazníků! A vy si můžete vybrat, jestli se chcete pravidelně dozvídat novinky od nás – ať už prostřednictvím katalogu Orsk nebo jednou týdně v našem elektronickém newsletteru. Pokud chcete změnit četnost zasílaných informací, navštivte sekci Můj účet na webové stránce Orsku a změňte své nastavení.

SOUKROMÍ: Čas od času poskytujeme e-mailový adresář svých klientů spolehlivým společností, o jejichž výrobky byste mohli mít zájem. Pokud si nepřejete dostávat e-maily třetích stran, navštivte sekci Můj účet na webové stránce Orsku a změňte své nastavení.

REKLAMACE A VRÁCENÍ ZBOŽÍ: Při reklamaci či výměně zboží postupujte podle informací na dodacím listu, který je nedílnou součástí vašeho nákupu, a reklamované zboží vždy řádně označte. Není možné vrátit zboží upravované na míru či zboží zakoupené se slevou. Podrobnosti o podmínkách reklamace a vrácení zboží najdete na www.orsk.com.

NAKUPOVÁNÍ Z DOMOVA: Nakupování v Orsku by mělo být příjemným zážitkem, ale pokud se vám nechce do našeho obchodního domu, můžete stejně jednoduše nakoupit i online nebo po telefonu. Naše webová stránka ani zákaznická linka nikdy nespí, fungují 24 hodin denně a 7 dní v týdnu, takže si v Orsku můžete vybírat a objednávat ve dne, v noci, kdykoli se vám to hodí.

PTEJTE SE NOAHA: Nikdy nespí, vždycky rád poradí. Noah je náš automatizovaný telefonní operátor. Pomůže vám ověřit dostupnost zboží, porovnat cenu online nebo objednat doručení do domu, a přitom vám ještě prozradí řadu zajímavých a užitečných informací o produktech, o které máte zájem. Noah je efektivní a užitečný – jako sluha, který je neustále ve střehu a čeká, čím by vám mohl posloužit. A když už ho nebudete potřebovat, nebude po vás chtít žádné sprostřední. Stačí jednoduše zavěsit nebo se odhlásit. Bude na vás čekat, až se vrátíte.

ODBOŘNÉ PORADENTSVÍ: Nejenom pokud si kupujete nábytek na míru, je nezbytné dodat přesné rozměry. Ať to jsou skříňky, desky, poličky nebo jen obyčejná pohovka, stačí si domů pozvat odborníka z Orsku, aby vše pečlivě změřil. Utřatit zanedbatelnou částku, abyste se později vyvarovali nepříjemných překvapení, se vždycky vyplácí.

EXIST!: Nový elektronický lifestyleový a designový magazín Exist! vám přináší skvělé nápady našich designérů a bytových architektů, zprávy ze zákulisí a dynamický obsah provázaný s celou paletou produktů Orsk. Už nemusíte chodit do našeho obchodního domu, aby na vás dýchla elegance a styl – teď je pro vás prožitek Orsku dostupný kdekoli, kde jste online.

RODINA ORSK: V Orsku jsme všichni jedna velká rodina, a pokud chcete mít z nákupů v našich obchodních domech ještě víc radosti, můžete do této rodiny vstoupit i vy! S klubovou kartou Rodiny Orsk získáváte na vybraných místech v našich obchodních domech slevy na vybrané modely nábytku a drobné pozornosti jako slevy na jídlo či pečivo a nápoje zdarma. Členství je doživotní a platí pro celou vaši rodinu, tak přijďte všichni společně a poznejte pocit spokojenosti a bezpečí, který vám může nabídnout jediné Orsk.

* Až do 90 dní.

HORRO

ORSTÖR

napsal Grady Hendrix

grafická úprava

ANDIE REID

ilustrace

MICHAEL ROGALSKI

fotografie na obálce

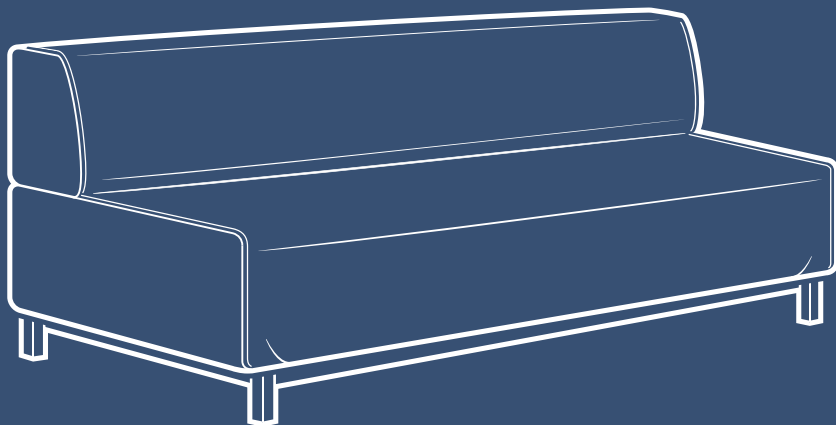
CHRISTINE FERRARA

přeložil

TOMÁŠ BÍLA

BROOKA 01

Pohovka, která umí přesně to, po čem jste vždycky toužili. Polštáře s tvarovou pamětí a vysoké opěradlo poskytují oporu, kterou si váš krk zaslouží. **BROOKA** představuje pohodlný začátek konce vašeho namáhavého dne.

K DOSTÁNÍ V PROVEDENÍ LESNÍ ZELENĚ, LILA, NACH A NOC.

V x Š x H: 87 x 223 x 82 CM

PROD. ČÍSLO 5124696669

Za úsvitu se zombie pomalu ploužili po parkovišti. Měli společný cíl: obrovskou béžovou krabici na jeho vzdálenějším konci. Za pár minut je čekalo vzkříšení koňskou dávkou kafe ze Starbucks, ale teď byli sotva víc než živí mrtví. Příčiny úmrtí byly různé: kocovina, noční můry upředené z výjevů z onlajnových her, biologické rytmy narušené nočním sledováním televize, děti, které prostě ne a ne zabrat, sousedé, kteří pařili do čtyř do rána, zlomená srdce, nezaplacené účty, neuskutečněné cesty, nemocní psi, odvedené dcery, nemocní rodiče či štědrá porce zmrzliny, zhltná kolem půlnoci.

Ale každý den ráno, pět dní v týdnu (a o prázdninách sedm), se ploužili přes parkoviště k obrovské béžové krabici – k té jediné věci v jejich životech, která se neměnila, která na ně čekala, ať z nebe padal déšť či sníh, domácí mazlíčci nebo rozvodové formuláře. Do práce.

Orsk byl celostátním, ryze americkým řetězcem obchodních domů ve skandinávském stylu. Nabízel

dokonale designové a lifestylové kousky za ceny nižší než IKEA a jeho pokrokový slogan sliboval „lepší život pro všechny“. Zejména pro akcionáře Orsku, kteří se rok co rok scházeli v centrále firmy v Milwaukee ve Wisconsinu, aby si poslechli, že jejich řetězec obchodů, kompletně okoukaný od IKEA, jim zas vydělal o trochu víc peněz. Orsk svým zákazníkům sliboval „všechno, co potřebují k životu“, ať se řečený život zrovna nacházel v libovolném stádiu – nabízel vše od kolébek Balsak až po houpací křesla Gutevol. Jediné, co v nabídce chybělo, byly rakve. Aspoň prozatím.

Orsk bylo obrovské srdce, které pumpovalo 318 partnerů – v souladu s firemní politikou rovnoprávnosti se zaměstnancům na všech postech důsledně říkalo partneři – skrz cévy obchodního domu v neustávajícím koloběhu. Každé ráno se tady prodavači (čili partneři prodeje) scházeli, aby projeli své identifikační karty čtečkou u vchodu, zapnuli si počítače a celý den pomáhali zákazníkům vybrat tu pravou skříňku Knäbble, tu nejpohodlnější postel Müskk a ty nejkrásnější sklenky na vodu Lågniå. Každé odpoledne nastupovali partneři-doplňovači, aby doplnili Samoobslužný sklad, vyrovnali zboží v regálech, dosypali je do košů určených k impulzivnímu nakupování a natahali palety zlevněného zboží před kasy. Byl to dokonalý systém, přesně vyladěný tak, aby zajišťoval optimální prodejní výkonnost všech 112 obchodních domů Orsk po celé Severní Americe a dalších osmatřiceti ve zbytku světa.

Ale dnes, první červnový čtvrtek v 7:30 ráno, v prodejně Orsk #00108 v okrese Cuyahoga v Ohio, se tenhle dokonale vyladěný systém se skřípěním zastavil.

Potíže začaly tím, že čtečka karet u vchodu pro partnery vypustila duši. Prodavači se scházeli a hro-

madili u dveří v neforemném chumlu. Střídavě mávali svými kartami před čtečkou, dokud se neobjevil Basil, zástupce šéfa pobočky, a neodvedl je všechny za roh, ke vstupu pro zákazníky, kterým se do budovy dostali bez problémů.

Zákazníci vstupovali do budovy Orsku proskleným dvoupatrovým atriem a výtahem, který je vyvezl do horního poschodí. Tam začínala jejich pouť bludištěm zvaným Showroom, kde se jim styl Orsku mohl optimálním způsobem představit sám, anebo jim ho mohla vtlouct do hlavy armáda interiérových designérů, bytových architektů a poradců. Jenže tady se naskytl další problém: eskalátor jel dnes ráno dolů, ne nahoru. Partneři prodeje se nahrnuli do atria a zmatečně tam přešlapovali, protože netušili, co si počít teď. Za jejich zády se začali hromadit ajťáci (IT partneři), pak houf partnerů-poradců z poprodejních služeb, partneři z personálního a partneři pro převoz vozíků. Za chvíli se jich tam sešlo tolik, že se do prostoru za dvojitými skleněnými dveřmi ani nevešli.

Amy tu lidskou dopravní zácpu viděla už přes půl parkoviště, které přecházela svižnou chůzí, aby si po ránu trochu rozproudila krev a donesla aspoň něco kávy v tom mizerném papírovém kelímku, který už dávno začal prosakovat.

„Dneska ne,“ říkala si tiše, „sakra, dneska ne.“

Koupila si ten kelímek před třemi týdny, protože měla tak trochu hluboko do kapsy a občerstvení na dálnici slibovalo za 1,49 \$ „bezdný kelímek“. Nějakou dobu se zdálo, že jí ho skutečně každé ráno zadarmo naplní, ale teď začínala chápat, že nabídka je omezena okamžikem, kdy se kelímek opravdu stane bezdným. Jak se tak nevraživě dívala na zástup partnerů ve vstupním atriu, dno kelímku to konečně vzdalo a udělalo se samo pro sebe, takže většina kávy

se okamžitě přemístila na její kecky. Amy si toho ani nevšimla. Věděla, že dav zaměstnanců znamená problém, a problém znamenal, že bude muset přijít manažer, a volat manažera takhle brzy po ránu znamenalo, že přijít může jedině Basil. Nemohla si dovolit, aby ji Basil viděl. Dneska potřebovala pro Basila být naprosto neviditelná.

Matt postával na okraji půlkruhu, jako vždy v černé mikině s kapucí. Nepřítomně hltal vajíčkový McMuffin a mžoural v ostrém ranním světle.

„Co se stalo?“ zeptala se Amy.

„Nedaří se jim otevřít věznici, takže si dneska asi neodsedíme, co máme,“ prohlásil a začal si vybírat drobký ze svého hustého plnovousu.

„A co vchod pro partnery?“

„Nefunguje.“

„Tak jak si píchneme příchod?“

„Na co ten spěch?“ podivil se Matt a pokusil se vucnout kousek sýra, který se mu zapletl do vousů hned vedle úst. „Uvnitř na nás nečeká nic než partnerská otročina, nekonečné vykořisťování a osobní ponižování dle libosti firemní šlechty.“

Amy přimhouřila oči a zahlédla za sklem Basilovu vysokou postavu, jak máváním špagetovitých paží diriguje dav. Už na tuhle vzdálenost se jí z pohledu na něj svíral žaludek, ale naštěstí k ní zatím byl otočený zády. Když všechno půjde dobře, možná má šanci.

„Správná úvaha, Matte,“ řekla.

Pak využila nestřeženého okamžiku a jako nindža se začala proplétat davem, protahovala se lidem za zády, šlapala na nohy a vklouzávala do volných prostorů. Jak se dostala do atria, okamžitě ji obklopila konejšivá a domácká atmosféra Orsku, ve kterém vždycky panovala příjemná teplota, místnosti byly příjemně osvětlené a zákazníci tu měli příjemný klid

na své nákupy. Jenže dneska kromě toho viselo ve vzduchu napětí. A taky nepatrný smrad.

„Je to vůbec možné, aby ten eskalátor běžel obráceně?“ divil se Basil, zatímco jeden z partnerů údržby odborně a zcela bez účinku mačkal červené tlačítko s nápisem STOP. „Je to technicky vůbec možné?“

Amy nečekala, co na to partner údržbář. Jejím jediným cílem pro tento den – a pro několik následujících dní – bylo vyhýbat se Basilovi. Usoudila totiž, že dokud ji neuvidí, nemůže jí dát padáka.

Obchodní dům v Cuyahoze byl v provozu pouhých jedenáct měsíců, ale už teď bylo veřejným tajemstvím, že obchodní výsledky ani zdaleka neodpovídaly představám vedení. Nebylo to nedostatkem zákazníků. Zejména o víkendech byly Showroom i Prodejní plocha plné rodin, párů, důchodců, lidí, kteří neměli kam jít, studentů a jejich spolubydlících, novopečených rodičů s kočárky plnými novopečených dětí, zasmušilých párů, které si kupují svou první pohovku... zkrátka zástupů potenciálních zákazníků, kteří v rukou svírali plánky a náčrty, lístky popsané modelovými čísly a vytržené stránky z katalogu Orsk. Kreditní karty je doslova svrběly v kapse, jak moc se jim chtělo utrácet.

Ale z nějakého neznámého důvodu tržby neodpovídaly projekcím.

Amy byla do Cuyahogy převelena z padesát mil vzdáleného Youngstownu. Zpočátku jí to vyhovovalo; bydlela na půl cesty mezi oběma místy, takže nedojížděla o nic dál. Ale po jedenácti měsících měla Cuyahogy už plné zuby. Zažádala o přeložení zpátky do Youngstownu a teď čekala, až počítače v regionálním ústředí Orsku schroustají její požadavek. Pořád si říkala, že už to nepotrvá dlouho. Musí prostě ještě pár dní vydržet.

Problém byl v Basilovi, kterého nově jmenovali zástupcem šéfa pobočky. Vysoký černocho, který se držel

zpríma jako pravítko a vždycky chodil v dokonale nažehlené košili, si na Amy zasedl v tu ránu, co ho povýšili. Pořád chodil do jejího oddělení, zpochybňoval její rozhodnutí a zahrnoval ji dobrými radami, o které vůbec nestála. Věděla, že Basil si pomalu chystá půdu k tomu, aby ji nechal vyhodit – dával dohromady sbírku jejích selhání a omylů. Až přijde propouštění – a každému bylo jasné, že přijde; to napětí bylo doslova cítit ve vzduchu –, Amy měla být jedničkou na Basilově seznamu.

A tak se snažila chovat se vzorně a neudělat jedinou chybu, dokud její žádost o přeložení nedorazí na příslušná místa. Každý den přicházela do práce včas. Usmívala se na zákazníky a ani nemrkla, když se na poslední chvíli něco změnilo. Hlídala si, aby její stejnokroj (béžové tričko s límečkem, modré džíny, kecky Chuck Taylor) byl bezchybný. Překonávala vrozené pokušení odmíchnout. A hlavně se vyhýbala Basilovi.

Ozval se pronikavý mechanický skřípot ozubeného soukolí a eskalátor se zastavil. Pak se dal do pohybu opačným směrem. Basil se pokusil partnera údržby, který to způsobil, poplácat po zádech, zatímco údržbář se s ním pokusil plácnout. Výsledek byl trapný.

„Tak hurá do práce!“ zajásal Basil a zatleskal na ostatní partnery.

Dav se pomalu začal přelévat na jezdící schody a stoupat do Showroomu.

Amy se rozhodla, že nepůjde s ostatními, protože by nutně musela projít kolem Basila. Místo toho vyrazila oklikou a v rozporu se spoustou odborníků na psychologii prodeje se rozhodla projít Orsk pozpátku, tedy vstoupit do něj východem (mezi kasami) a projít po směru hodinových ručiček celý jeho trávicí trakt až k ústům (vstup do Showroomu na vrcholu eskalátorů). Orsk byl navržen tak, aby jej zákazníci procházeli

proti směru hodinových ručiček, což je udržovalo ve stavu nákupní hypnózy. Pohybovat se opačným směrem bylo jako procházet si dům hrůzy, když je uvnitř rozsvíceno – veškerý efekt přišel vniveč.

Proběhla mezi kasami a pokračovala širokou hlavní uličkou, procházející středem Samoobslužného skladu, pod jehož patnáct metrů vysokými stropy se tyčily nekonečné průmyslové regály plné částí sestavitelného nábytku zabalených v krabicích – jednotlivé příčné uličky končily kdesi v šedém betonovém nedohlednu. Pochmurné, prefabrikované město z oceli a lepenky se nad ní sklánělo celých jedenačtyřicet uliček, než dospěla k prudkému zlomu ve výšce stropu a vstoupila na Prodejní plochu.

Pospíchala prostory oddělení Domácích dekorací, kde omamně voněly celé palety parfémovaných svíček, prosvištěla kolem tapet, plakátů a velkoformátových fotografií a rozrazila dvoukřídlé dveře zkratky, která ji teleportovala z rozzářeného světa Osvětlení mezi Kuchyňské potřeby. Odsud už došla ke schodišti, které sem sestupovalo z Showroomu.

Brala schody po dvou a vyběhla k showroomové kavárně. Showroom byl klíčovým prvkem prodejní strategie Orsku – byl to oceán nábytku, místy shlukovaného do ukázkových pokojů a pokojíků, které měly vypadat jako skutečné místnosti v domech skutečných lidí, až na to, že byly do posledního centimetru zařízené jen předměty, které nabízel Orsk (vše k dostání v Samoobslužném skladu v přízemí). Amy se propletla oddělením Dětského nábytku, našla si další zkratku a chystala se proběhnout do sousedního oddělení, ale vtom si všimla, že ji někdo pozoruje, a zůstala stát.

V dálce, až u paland Magog, stál nějaký muž, a Amy bez ohledu na tu vzdálenost hned poznala, že

to není nikdo z personálu. Partneri byli v Orsku k dostání v tričkách čtyř barev: partneři prodeje v béžové, partneři pro doplňování zboží v oranžové, provozní partneři v hnědé a partneři v zácviku v červené. Muž, který na ni zíral, byl oblečený v tmavě modré. Nepatřil sem. Mohl by to být zákazník, který dovnitř proklouzl ještě před otevřením.

Ale než to stačila zjistit, muž se k ní otočil zády a zmizel v oddělení Skříní a komod. Amy pokrčila rameny – ať to byl kdokoli, její problém to nebyl.

Její problém byl držet se co nejdál od Basila, dokud na centrále neschválí její přeložení.

Prošla zkratkou do oddělení Úložných prostorů, prokličkovala mezi několika řadami skříňových systémů Tawse a Ficcaro a konečně se dostala do nížiny Domácích kanceláří, oddělení vyhrazeného téměř výlučně psacím stolům. U informačního pultíku, který Amy považovala za svůj druhý domov, stál Basil a hlouček шести partnerů v zácviku v červených tričkách.

„Dobré ráno, Amy,“ řekl. „Rád bych, abys tyhle nováčky vzala na prohlídku po hlavní chodbě.“

„To bych taky moc ráda,“ řekla Amy a usmála se tak vehementně, až ji z toho braly křeče. „Ale Pat mi včera řekl, že mám udělat inventuru oddělení.“

„Rád bych, abys tyhle nováčky vzala na prohlídku po hlavní chodbě,“ zopakoval Basil. „Tu inventuru může udělat někdo jiný.“

Amy se chystala začít protestovat – na Basilovi bylo něco, co ji nutilo protestovat proti každyčkému slovu, které vypustil z úst –, ale v tu chvíli se její mobil rozesmál huronským smíchem datla Woodyho, aby jí dal najevo, že dorazila textovka. Basil ji nevěřičně sledoval, jak hledá mobil v kabelce.

„Samozřejmě,“ oznámil potom partnerům v zácviku, „samozřejmě i Amy dobře ví, že partnerům je

přísně zakázáno vnášet mobilní telefony do Showroomu.“

„To je další volání o pomoc,“ vysvětlila a ukázala mu displej.

O pár týdnů dřív začaly několika partnerům-prodejcům chodit jednoslovné zprávy z jednoho a téhož telefonního čísla: POMOC. Výskyty toho nevysvětlitelného úkazu se začaly množit jako králíci, textovky chodily ve dne v noci a lidi začali šílet. Vedení tvrdilo, že IT oddělení s tím nemůže nic dělat, protože to technicky vzato je problém ležící mimo doménu Orsku. Postiženým partnerům bylo doporučeno, aby si dané číslo v mobilu zablokovali nebo si stěžovali u svého operátora. Amy zkusila obojí, ale i tak jí sem tam nějaká ta pomoc přišla.

„Všichni partneři musejí své mobilní telefony nechávat ve svých skříňkách,“ řekl Basil pěkně nahlas, aby tím Amy naznačil, jak hrubého porušení pravidel se dopustila. „A přesně tam měla Amy nechat ten svůj, než si odpíchla příchod.“

V tu chvíli si Amy vzpomněla, že si neodpíchla příchod – v podstatě bude pracovat zadarmo, dokud si nenajde chvílku, aby vyklouzla ze svého oddělení a přiložila svou čipovou kartu ke čtečce. Ale rozhodně se o tom nechtěla zmiňovat teď, když se po ní Basil už vozil kvůli něčemu jinému. Amy se držela prvního pravidla Desatera zásad, jak si udržet práci: snažte se nevypadat jako debil před kýmkoli, kdo by vás mohl vyhodit.

„Tak dobrá, kolegové,“ řekla, znovu nasadila úsměv a v duchu překonala záchvat paniky. „Moje jméno je Amy a teď se nacházíme v prostoru Showroomu. Právě tady každý nový zákazník zažívá svůj první kontakt se světem Orsku, takže tu začneme i my. Obchodní dům má dvacet tisíc metrů čtverečních a po tomto poscho-

dí provází zákaznicky Jiskřivě zářící stezka.“ Ukázala na řadu velkých, přátelských bílých šipek na podlaze. „Tahle stezka provede zákazníka od vchodu až k východu optimálním způsobem. Jsou tu i zkratky, ale ty vám ukážu, až se k nim dostaneme.“

Amy tuhle prohlídku dělala už tolikrát, že ji sama skoro ani nevnímala. Místo toho myslela na Basila a na všechny důvody, proč toho člověka nenávidí. Nebylo to tím, že je o tři roky mladší a už se dostal o pět povýšení dál než ona. Nebylo to ani tím, že to byl vytáhlý pavouk samá ruka, samá noha – starší verze Urkela z Family Matters. A už vůbec to nebylo tím, že měl celý den plno rádoby inspirativních a motivačních keců. Ne, asi nejvíc Amy na Basilovi štvalo, že se pořád choval, jako by mu jí bylo líto, jako kdyby byla nějaká chudinka, která si vyžaduje zvláštní zacházení. Právě kvůli tomu v ní každé jeho slovo probouzelo touhu rozbít mu ciferník.

„Typický zákazník stráví během své první návštěvy v obchodním domě Orsk asi tři a půl hodiny, z toho většinu času tady, v Showroomu. Naším cílem je navnadit, nikoli získat. Chceme zákazníkům ukázat, jak elegantní a efektivní jejich život může být, když si domácnost zařídí výrobky Orsk. Jiskřivě zářící stezka je nabádá, aby nepospíchali, a představuje jim řadu různých možných řešení. Právě tady zákazníkovi můžeme ukázat, že ačkoli si původně přišel pro konferenční stůl Genofakte, udělal by mnohem líp, kdyby si vedle něj postavil stojací lampu Reniflur.“

Basil se někam vytratil, očividně spokojený s tím, že mu vyhověla. Amy pozpátku vyrazila po Jiskřivě zářící stezce a její posluchači ji následovali jako hejno červených káčátek.

„V Orsku rozlišujeme dva druhy zákazníků,“ pokračovala ve výkladu. „Ty, kteří si nekoupí nic, a ty,

kteří si koupí všechno. Ale skutečné nakupování začíná až ve chvíli, kdy sestoupí dolů na Prodejní plochu, kde narazí na takzvané Zóny otevřené peněženky. Ty jsou koncipované tak, aby u nakupujících vyvolaly maximální touhu utrácet. Cíl spočívá v tom, aby vydali kreditku a koupili si cokoli, aspoň žárovku, protože jakmile se jim jednou dostaneme do peněženky, utratí u nás v průměru 97 \$ za jeden nákup.“

Dorazili do oddělení Obývacích pokojů a pohovek, kde se Matt s jedním kolegou pokoušel narvat Brooku na nízký vozík. Když se Amy ujistila, že je Basil opustil, vykašlala se na falešný úsměv a znovu začala být sama sebou.

„Nalevo vidíme partnera-prodejce v jeho přirozeném prostředí,“ oznámila svým svěřencům. „V oddělení Obývacích pokojů a pohovek musejí zaměstnanci být schopni zdvihnout aspoň pětadvacet kilogramů, takže v tomhle PP pracují jen vysportovaní fešáci. Ví někdo, co to je PP?“

„Prodejní prostor?“ zkusila to slečna s rovnátky.

„A co děláme v PP?“ zeptala se Amy.

Ticho. Na tuhle otázku nikdy nikdo nedokázal odpovědět, ačkoli to stálo na titulní stránce Manuálu partnera.

„Rozdáváme radost!“ odpověděla si Amy. „Dělíme se s našimi zákazníky o radost Orsku!“

Uděla ještě dva kroky směrem k Mattovi, ale vtom ji doslova udeřil do nosu nepříjemný zápach – pach přenosného záchodu, který někdo zapomněl celý den na sluníčku, zkažených ryb a neidentifikovatelných tekutin na dně kontejneru. Vzápětí ten pach dorazil i k jejím partnerům v zácviku, kteří si začali červená trička přetahovat přes nos. Čalounění Brooky (Blarg z řady Klasik) bylo upatlané něčím tmavým.

„Jsem ráda, že jsme tu natrefili zrovna na tohle,“ prohlásila Amy. „Jednou z výhod práce v Orsku je totiž to, že se tu můžeme setkat se zákazníky ze všech vrstev společnosti. Včetně takových, co svá miminka přebalují na drahých pohovkách.“

„No vlastně,“ řekl Matt, „vlastně už to tu bylo, když jsme ráno přišli.“

„Což znamená, že to partneři z úklidu nechali na nás, co přijdeme ráno,“ řekla Amy zahořkle. „Pamatujte si, přátelé, že svět Orsku dovede být i nespravedlivý.“

Matt znovu zavrtěl hlavou. „Včera jsem to tu zavíral já. Když jsem odcházel, ta pohovka byla v pohodě. Nikdo neví, jak se to stalo.“

„Přesně,“ pokračovala Amy. „A proto je u každého informačního pultu k dispozici schválený, netoxický, hypoalergenní osvěžovač vzduchu Orsk. To, že nějaká nezodpovědná matka odhodí proteklou plenku své malé zrůdy za naši pohovku, totiž neznamená, že budeme až do konce směny smrdět jako zadní trakt toho mrňavého mutanta.“

„Stává se to tu často?“ zeptal se jeden z nováčků.

„V jednom kuse,“ řekl Matt. „Lidé sem nechodí jenom nakupovat. Někteří z nich se tu chovají, jako kdyby byli u sebe doma, jen k tomu navíc měli úklidovou službu. A tou budete vy. Chovají se jako prasata, a vy po nich musíte uklízet jejich špínu. Použité plínky jsou jen začátek. Minulý týden tu byl jeden zákazník, který měl plnou pusou žvýkacího tabáku. Odplivoval si do prázdné plechovky, ale skoro nikdy se netrefil, takže za ním na podlaze zůstávaly hnědé hromádky.“

„Ale zkusíme zas něco veselejšího,“ přerušila ho Amy. „Půjdeme teď do oddělení Úložných prostorů, kde vás čeká jedna z nejhorších prací v Orsku, protože zákazníci vám nikdy neřeknou přesné rozměry prostoru, který chtějí doma využít.“

Další dvě hodiny a deset minut Amy provázela skupinku partnerů v zácvičku po Showroomu – přes Kuchyně a Jídelny, Ložnice, Koupelny, Skříně a komody a Dětský nábytek. Prohlídku ukončila kolem poledne u kavárny, přesněji u stěny s černě zarámovanými fotografiemi deseti členů nejvyššího vedení společnosti, kteří měli na tvářích úsměvy vzorných týmových hráčů.

„Naši cestu končíme tady, v naší galerii úspěchu. Že by tu jednou visel i váš portrét, o tom si můžete nechat leda tak zdát,“ řekla upřímně. „Tihle muži a ženy jsou velkými mozky, které stojí za úspěchem Orsku. Pokud si chcete udržet práci, kterou jste právě získali, doporučuju zapamatovat si jejich tváře, naučit se jejich jména, a pak se jim za každou cenu vyhybat.“

Když se nováčci zadívali na stěnu – někteří z nich si její radu očividně vzali k srdci a snažili se vrýt si ty tváře do paměti –, zjevila se odkudsi Trinity.

„Věříš v duchy?“ špitla jí za zády.

Amy sebou polekaně trhla. „Ježíši!“

„Jo, ten by se technicky vzato dal taky počítat,“ řekla Trinity. „Ale já myslela spíš duchy jako paranormální jevy. Myslím, že na světě jsou jenom dva druhy lidí: jedni na duchy věří a druzí ne. Tak ke kterým patříš ty?“

Trinity byla jednou z těch veselých, všemi oblíbených, pozitivní energií nabitých dívek, které Amy připomínaly chlupaté potvory z Gremlins – asi na půl hodiny byly zábavné, ale pak vás pomalu přemáhalo pokušení narvat je do mlýnku na maso. Její rodiče byli Korejci a fanatičtí křesťané, což snad vysvětlovalo její duhově zbarvené vlasy, propíchnutý jazyk, tetování v kříži a pestrobarevně nalakované nehty. Přestože vypadala jako punkerka, Amy dobře věděla, že ty nehty stály 125 \$, vlasy jí barvil odborník a piercing

ani tetování taky nebyly z nejlevnějších. Setři rebe-la, říkala si Amy v duchu, a najdeš pod ním tatínkovu kreditku.

„Kolegové, dneska máte veliké štěstí,“ řekla a znovu se otočila k hloučku červených triček. „Trinity pracuje v oddělení Prezentace a designu, odkud už je to jenom krůček, chcete-li to jednou dopracovat k práci na Katalogu Orsk v centrále firmy.“

Bylo vidět, že to některé z nich zaujalo. Lidé v centrále měli pochopitelně nejlepší zaměstnanecké výhody a nejvyšší platy. Ale co bylo ještě důležitější, lidé v centrále nemuseli dennodenně odpovídat na záludné dotazy zákazníků, kteří se snažili vytrískat nějakou slevu z toho, že v Targetu viděli prakticky úplně totéž, jen o dost levnější, takže nešlo by slevit dvacet procent z téhle ceny?

Nováčci se začali Trinity vyptávat. Jak pozná, že je nějaký pokoj vkusně zařízený? Jak dlouho jí trvalo, než se naučila ovládat Devětadevadesát řešení Orsku pro pohodlně zařízenou domácnost? Je pravda, že stoly s maketami počítačů se prodávají šestkrát tolik jako stoly bez maket počítačů?

„Za minutku přijde někdo z personálního,“ oznámila jim Amy. „S ním pak můžete pokračovat na úžasné výpravě za poznáním Orsku.“

Ale nikdo už ji neposlouchal. Všichni upínali oči k Trinity.

„To všechno jsou velmi případné otázky,“ řekla ve-sele. „Ale odpovídám jen na dotazy těch, kteří opravdu věří. Takže ruku nahoru, kdo z vás už někdy viděl ducha!“

Amy nechala své svěřence na krku Trinity a vrátila se do oddělení Domácích kanceláří, aby se pustila do inventury. Už od chvíle, kdy před jedenácti měsíci obchodní dům v Cuyahoze slavnostně otevřeli, se

počítače neustále pokoušely udělat ve skladových zásobách co největší zmatek. A proto museli každý den partneři prodeje napochodovat mezi regály a ručně přepočítávat všechny druhy zboží. Byl to ten druh úmorné práce, která ubíjela duši.

Poslední obětí inventarizační krize byly šlapací stoly Tossur, první kousek nové řady Orsk Posilovny. Podle Amy to byl naprosto nesmyslný kus nábytku. Pro ni se všechna povolání na světě dělila do dvou skupin: na ta, u kterých musíte stát, a na ta, u kterých můžete sedět. Kdo stál, dostával hodinovou mzdu. Kdo seděl, dostával měsíční plat. Amy sama momentálně na pracovišti stála (což bylo špatné), ale doufala, že jednoho dne, když bude mít štěstí, dostane práci, u které bude moct sedět (což by bylo dobré). Tossur tuhle univerzální pravdu převracel naruby. Bylo sezení u šlapacího posilovacího stolu ještě pořád sezení, anebo to už bylo stání? Stačilo jen pomyslet na to dilema a už ji z toho začínala bolet hlava.

Postavila se ke svému pultíku a vytáhla seznam na inventuru, ale v tu chvíli ji znovu vyděsila Trinity.

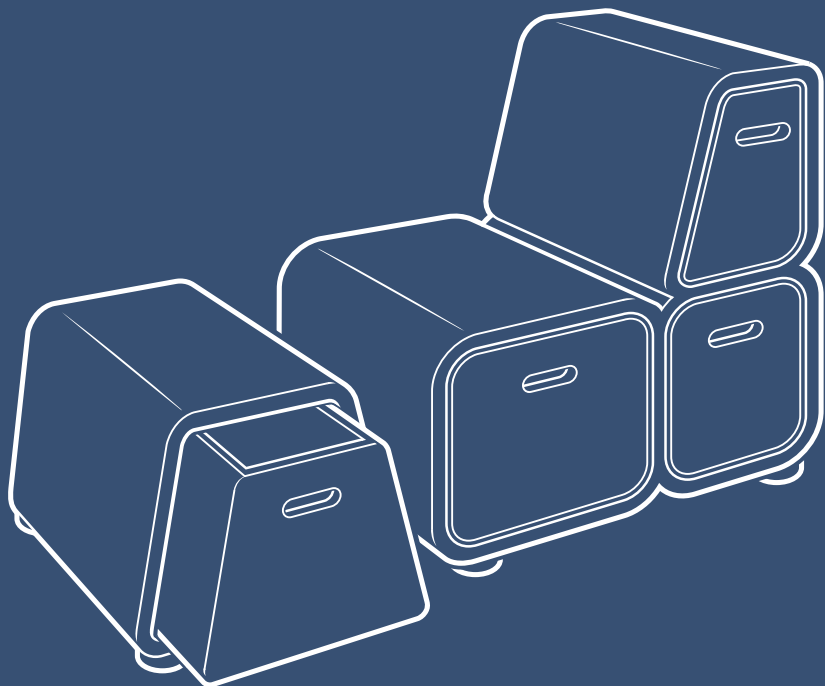
„Fuj!“ vykřikla Amy.

„Zapomněla jsem ti říct, že si tě Basil volá do motivační místnosti. Koučink za zavřenými dveřmi. A víš, co to znamená...“

Amy strnula hrůzou. „Říkal ještě něco? Neříkal třeba proč?“

„Jo,“ ušklíbla se Trinity, „vsad' se, že máš padáka!“

DRITTSËKK 02

Křeslo a úložný prostor v jednom? **DRITTSËKK** je modulový sedací systém, který i ten nejmenší prostor promění v pohodlné místo k odpočinku. Uvolněte se – a nechte působit svou vlastní fantazii!

K DOSTÁNÍ V PROVEDENÍ LIMETA, CITRON, PLAMEŇÁKOVÁ RŮŽ, PADLÝ SNÍH A NOC.
V x Š x H: 87 x 108 x 82 CM
PROD. ČÍSLO 5498766643

Amy prošla kavárnou a dveřmi vedoucími do zázemí obchodního domu. Na konci dlouhé chodby lemované kanceláři HR, IT a obchodního oddělení vklouzla do dveří motivační místnosti. Na kostce Drittsëkk tam seděla žena ve středním věku, která něčím připomínala country zpěvačku – měla dlouhé, kudrnaté blond vlasy a na obličeji hustý nános make-upu. Neklidně si po rtech přejížděla tubičkou Blistexu.

„Ruth Anne?“ hlesla Amy nevěřičně. „Tak ty taky?“

„No jo,“ špitla Ruth Anne a bylo na ní znát, že se ze všech sil snaží, aby se jí hlas moc nechvěl. „Ale nedělala bych žádné ukvapené závěry.“

Amy za sebou zavřela dveře a svezla se na další kostku Drittsëkk. Tak jako ona sama byla obrazem lenosti a nespolehlivosti, Ruth Anne byla pilná a zodpovědná, až z toho oči přecházely. Pokud si Basil sezval tyhle dvě naráz, budou ta úsporná opatření asi mnohem drastičtější, než se všeobecně předpokládalo.

Její mysl se začala zběsile točit v kruzích. Pokud vyhazují Ruth Anne, tak ji vyhazují určitě taky. A pokud ji vyhazují, tak je po všem. Přejde o byt. Bude se muset nastěhovat zpátky do přívěsu, ve kterém žije její matka. Pracovat jako prodavačka nebylo zase tak špatné, když si člověk ke 12 \$ na hodinu připočítal zaměstnanecké výhody. Ale jestli o tuhle práci přijde, nebude mít jinou možnost než nastoupit jako prodavačka do nějakého malého obchůdku, a to znamenalo pracovat za minimální mzdu – v Ohio 7,95 \$ za hodinu. Věděla, že se 7,95 \$ na hodinu nemůže vyjít; už takhle musela přemlouvavet spolubydlící, aby jí počkali s nájemným. A pokud vyhazují Ruth Anne, tak ji vyhazují určitě taky.

Její myšlenky se hnaly vpřed s houževnatostí psa, který honí svůj vlastní ocas.

„Neřekli ti nic?“ zeptala se nakonec.

„Ne,“ hlesla Ruth Anne. „Ale jsem si jistá, že Basil bude mít pádný důvod, proč si sem pozval zrovna nás dvě.“

„Jsme první, koho vyhodí,“ řekla Amy. „Dostaneme padáka.“

„Počkejme, jestli se opravdu rozprší, než začneme hledat deštníky,“ prohlásila Ruth Anne. „Třeba to bude jen planý poplach.“

To byla celá Ruth Anne. Pamatovala si narozeniny, pamatovala si výročí nástupu do práce, pamatovala si jména dětí, pamatovala si zaměstnání manželů a manželek a se staršími partnery mluvila vždycky úplně stejně jako s mladšími. Nikdy nepoučovala, nikdy se nechovala blahosklonně a nikdy o nikom neřekla nic ošklivého.

Pracovala v youngstovnské pobočce třináct let, než se nechala přeložit do Cuyahogy, „jen aby zkusila něco nového.“ Bylo jí sedmačtyřicet, ale nikdy se ne-

vdala, neměla děti, a pokud Amy věděla, nemohla se pochlubit ani vážnou známostí. Její rodinou a domovem se stal Orsk, a z něj se také den co den pokoušela udělat lepší místo. Jako pokladní považovala za své osobní poslání, aby zákazníci odcházeli z obchodního domu s úsměvem. Žila jen proto, aby ostatní mohla činit šťastnými.

„Oceňuju, že se na to díváš z té lepší stránky,“ řekla Amy. „Ale to, že jsi tady se mnou, nevěstí nic dobrého.“

„Nedělej si starosti,“ prohlásila Ruth Anne rozhodně. „Budeme tu prostě sedět a společně zvládneme všechno, co se bude dít.“

Pak se předklonila a objala Amy. Ta se pokoušela něco říct, ale sama cítila, jak jí otékají slzné kanálky, a v krku měla knedlík. Věděla, že kdyby teď otevřela ústa – ať už by se pokoušela říct cokoli –, vyšel by z nich jen kolosální fňukanec. Ona se ale zařekla, že nebude naříkat. Můžou jí vzít práci, ale její důstojnost jí jen tak neseberou. Amy se odtáhla od Ruth Anne, zatařala zuby a upřeně se zadívala na koberec.

Jak se to vůbec tak seběhlo? Prvních osmnáct let svého života měla jediný cíl: vypadnout z mámina přívěsu. Když se výchovná poradkyně vysmála jejím plánům jít na vysokou, posháněla si dohromady tolik grantů, aby ji vzali na Clevelandskou státní na obor Průmyslový design. Ale pak se její máma podruhé vdala a Amy si kvůli příjmu jejího nového manžela už nemohla zažádat o další podporu. Bez peněz jí nezbylo nic jiného než požádat o přerušování studia. Teď už neměla ani na nájem a její tři spolubydlící jí celkem jasně daly najevo, že má čtyřadvacet hodin na to, aby dovalila těch dlužných 600 \$, anebo ji vykopnou.

Čím víc se tomu bránila, tím hlouběji se propadala. Každý měsíc přehazovala sem a tam menší a menší množství peněz, aby poplatila stejné množství

úctů – kolo dluhů a půjček se točilo pořád rychleji a ona v něm upalovala jako křeček na kolotoči. Kolikrát si už říkala, že se na to všechno vykašle, jen ať se ukáže, jak hluboko by se propadla, kdyby se tomu přestala bránit. Nečekala, že život bude fér, ale skutečně po ní musel šlapat tak neúnavně?

Ruth Anne jí stiskla ruku a nabídla jí papírový kapesníček. Amy ji odbyla mávnutím ruky.

„Nic mi není,“ řekla. „Ani nepláču.“

Obě ženy strnule a mlčky seděly vedle sebe. Amy si v duchu pomalu procházela fázemi zděšení, smlouvání, deprese a spravedlivého rozhořčení, až nakonec dospěla do stavu smíření. Pak celý cyklus smutku začal nanovo od začátku, takže když Basil konečně otevřel dveře, byla už zase u spravedlivého rozhořčení. Než vůbec stačil otevřít pusu, spustila na něj. Když do pekla, říkala si, tak na pořádný kobyle.

„Podívej, já vím, že podle tebe nejsem pro tenhle obchodák dost dobrá, a co se dá dělat, rozmlouvat ti to nebudu. Ale fakt nechápu, co tě to napadá, vyhodit takovou spolehlivou a poctivou ženskou, jako je tady Ruth Anne.“

„Co... cože?“ vykoktal Basil zmateně.

„Amy, prosím –“ začala Ruth Anne.

„Ne,“ umlčela ji Amy. „Jestli mám dostat padáka, tak dobrá. Ale chci, aby věděl, že vyhodit tebe je obrovská chyba.“ Otočila se k Basilovi. „Vyhodit Ruth Anne je totiž jako utlouct k smrti tuleňátko. Když to uděláš, budeš pro všechny za parchanta. Ruth Anne totiž mají všichni rádi.“

„Amy, poslouchej,“ zkusil to Basil znovu. „Tvoje pracovní nasazení je nepřesvědčivé, v jednání se zákazníky vykazuješ podstatné nedostatky, jsi výbušná a konfliktní a tvá oddanost filozofii Orsku je víc než pochybná –“

„Nedělej to,“ hlesla Amy plačtivě. „Prosím!“

„Ale já tě nechci vyhodit,“ dokončil Basil.

„Vážně ne?“ podivila se Amy.

„Tak ty chceš vyhodit mě?“ obořila se na něj Ruth Anne.

„Nechci vyhodit ani jednu z vás,“ řekl Basil. „Pozval jsem si vás dvě, protože potřebuju vaši pomoc. Mám pro vás na dnešek jednu bokovku. Mimo pracovní dobu. A potřebuju, abyste o tom s nikým nemluvily.“

Úleva se Amy rozlévala po těle jako droga. V tu chvíli by mu byla odkývala cokoli. Vylézt na Everest, unést letadlo, přeběhnout čtyřhektarové parkoviště před obchodním domem nahá a hrát při tom na trombon. Přikyvovala jako smyslů zbavená a Ruth Anne přikyvovala s ní. Ale už v tu chvíli Amy slyšela v té části hlavy, která nebyla zaplavená endorfiny, tenký hlásek příčetnosti, který jí říkal: Dávej si pozor. Bude to něco hodně zvláštního. Určitě to bude něco hodně zvláštního.

„Bude to trochu zvláštní,“ pokračoval Basil.

„Jak moc?“ zeptala se Amy.

Basil ztišil hlas, aby zněl dostatečně konspirativně. „V posledních šesti týdnech čelí náš obchodní dům nebývalému množství různých útoků. Každé ráno nacházíme poškozené zboží – zrcadla, porcelán, rámy obrazů, závěsy strhané ze stěn. Celá matrace rozcupovaná na kousky. A dnes ráno jsme měli... incident. S jednou Brookou.“

„Incident?“ zopakovala Ruth Anne tázavě.

„Byla potřena určitou substancí.“

„Hovnem,“ objasnila Amy.

„Substancí,“ trval si na svém Basil.

„Která smrděla jako hovno.“

„O jedenáct procent jsme překročili povolené odpisy a Pat musel uvědomit oblastní vedení. Proto mě požádal, abych se ujal vnitřního vyšetřování.“

Pat byl generálním manažerem obchodního domu a Basilovým přímým nadřízeným. Říkalo se o něm, že na jednom Müskku kdysi vlastnoručně porodil dítě, a každý rok na vánočním večírku z vlastní kapsy zaplatil karaoke. Žádný ze zaměstnanců by Pata nechtěl zklamat.

„Pochopitelně,“ pokračoval Basil, „bych ho nechtěl zklamat.“

„A co bezpečnostní oddělení?“ zeptala se Ruth Anne. „Copak tam nemají kamery?“

„Stovky,“ přisvědčil Basil. „A já si jejich záznamy osobně přehrával. Ale světla v celé budově řídí časovač a ve dvě hodiny ráno se zhasínají. Zjistil jsem, že právě tehdy dochází k těm škodám: mezi druhou a půl sedmou ráno, kdy dorazí ranní směna.“

„Ale to není možné,“ namítla Amy. „Po jedenácté už tu není ani noha.“

„Očividně je,“ nedal se Basil.

„To se mi nechce líbit,“ poznamenala Ruth Anne a kousla se do rtu.

„Navrhuju, abychom si my tři udělali jednu směnu navíc: dneska od deseti do sedmi. Budeme v odpočinkové místnosti a jednou za hodinu projdeme celý obchodní dům. Showroom, Prodejní plochu i Samoobslužný sklad. Jestli nám tady řádí nějaký vandal, který se večer vplíží dovnitř a přes noc tu rozbíjí náš nábytek, chytne ho a předáme ho policii. A bude po problémech.“

„Já dneska v noci nemůžu,“ namítla Amy. „Mám program.“ Nebyla to tak docela pravda, ale vůbec se jí nelíbilo pomýšlení, že by měla být vzhůru čtyřia dvacet hodin.

„Musí to být dneska,“ prohlásil Basil. „Oblastní už Patovi odpovědělo. Zítřa, hned ráno, sem má dorazit jejich tým konzultantů. Budou chtít kompletní

prohlídku obchodního domu. A já je nemůžu přivést k Brooce opatlané... víte čím.“

„A proč zrovna my?“ zeptala se Amy.

„Protože jste obě spolehlivé a důvěryhodné partnerky.“

Amy obrátila oči v sloup. „A doopravdy?“

Basil zaváhal. „Dobře, řeknu vám to po pravdě. Už jsem to měl dohodnuté s Tommym a Greggem z Doplnování, ale Indians hrajou proti Sox, takže mi to odřekli. Pak jsem zkusil Davida Pottse a jeho bratra Russella, jenže ti ráno volali, že jim není dobře a že dneska vůbec nepřijdou. Tak jsem se domluvil s Eduardem Penou, ovšem ten zjistil, že musí hlídat vnoučata. Zkoušel jsem i Taniu z kavárny, ale ta prý si potřebuje pohlídat jednu aukci na eBay. A tak se teď ptám vás dvou, protože vím, že mě neodmítnete.“

„Vážně?“ zeptala se Amy. „Víš to jistě?“

„Ruth Anne na to kývne, protože je diskrétní, spolehlivá a záleží jí na Orsku. A ty na to kývneš, protože chceš zpátky do Youngstownu. Dneska ráno jsem v databázi viděl tvou žádost o přeložení. Vím, že tenhle obchodní dům nemáš ráda, a vím, že nemáš ráda ani mě. Ale když odpracuješ tuhle extra směnu, postarám se, aby byla tvoje žádost rychle vyřízena, a pak už mě nikdy v životě neuvidíš.“

Amy instinktivně zatoužila vpálit mu nějakou chytrou odpověď, ale najednou si s údivem uvědomila, že tahle nabídka vlastně vůbec nezní špatně. „A dáš nám padesátiprocentní příplatek?“

„Něco lepšího: stoprocentní,“ řekl Basil. „Hotově na konci směny. Jen abyste viděly, jak moc si vážím vašeho nasazení a diskrétnosti.“

Amy si to v hlavě rychle spočítala: osm hodin za dvojnásobnou sazbu, to bylo přes dvě stě dolarů na

ruku – dost peněz na to, aby své spolubydlící uklidnila do další výplaty.

„Jdu do toho,“ řekla.

„Já taky,“ přikývla Ruth Anne. „Bude to švanda. Jako pyžamová párty.“

Basil si s nimi potřásl rukou a tím byla dohoda uzavřena.

„Sejdeme se u vchodu pro zaměstnance v deset večer,“ oznámil jim. „Jakmile úklidová četa skončí, pustím vás dovnitř. Počkáme si, dokud všichni ostatní neodejdou, a pak vyrazíme na první obchůzku. A nikomu ani slovo, jasné? Tohle je tajná operace.“

V tu chvíli se rozletěly dveře a do místnosti vpadli Matt a Trinity. „Jé, tady někdo je!“ vyhrkla Trinity v předstíraném úžasu.

„Ahoj lidi,“ hlesl Matt. „Jak se vede?“

Basil se okamžitě začal tvářit, že se vůbec nic neděje, takže bylo na první pohled jasné, že se něco děje.

„Jen jsme pohovo... pohovorovali,“ vykoktal a pak se otočil k Amy a Ruth Anne. „Děkuju vám za vaše cenné připomínky. Můžete se spolehnout, že je předám na vyšší místa.“

„Připomínky k čemu?“ zeptal se Matt.

„Je všechno v pořádku?“ chtěla vědět Trinity, která si zkoumavě prohlížela Amy. „Mám takový pocit, jako by tu něco viselo ve vzduchu. Jako by se tu právě odehrál nějaký hodně nepříjemný rozhovor.“

„Už vás nebudu zdržovat,“ prohlásil Basil a vyrazil ven ze dveří. „Tak hurá zpátky do práce.“

Trinity se posadila proti Amy a Ruth Anne. „Tak co? Co chtěl? Dostaly jste padáka? Mně to můžete říct.“

„To jste celou dobu poslouchali za dveřmi?“ zeptala se jí Amy.

„Zabývali jsme se sběrem informací, které jsou

kriticky důležité pro morálku celého pracovního kolektivu,” odpověděla Trinity bez rozpaků.

„Nikdo nedostal padáka,” řekla Ruth Anne.

„Tak vidíš,” ozval se Matt a štouchnul do Trinity. „Já věděl, že by Ruth Anne nikdy nevyhodili.“

Trinity na něj vyplázla jazyk a chvíli se s ním poštuchovala. Amy se doslechla, že Trinity s Mattem chodí, ale podobné zvěsti slyšela o ní a každém druhém zaměstnanci obchodního domu, ženy nevyjímaje. Trinity byla rozpustilá, věčně dobře naladěná a plná energie – patřila mezi ženy, které neúnavně dráždí mužskou představivost, zatímco Amy prostě štvála.

„Musím jít,” řekla a vstala.

Trinity vyskočila a zastoupila jí cestu ke dveřím. „Jestli tě nevyhodil, tak co ti Basil teda chtěl? Poslal tě na nějaké školení? Sebere ti půl úvazku? Budou to tu zavírat?“

„Promiň, že ti neposkytnu tvou denní dávku poplašných zpráv,” řekla Amy, „ale mám na starosti důležitější věci. Třeba inventuru Tossurů.“

„My s Mattem jsme vědecky dokázali, že se blíží velké změny,” namítla Trinity. „Tenhle obchodní dům se nezadržitelně řítí do velké krize. Kdybys nám poskytla další informace, možná bychom dokázali včas identifikovat příčinu.“

„Tak vážně,” vložil se do toho Matt. „Budou nás zavírat?“

„No tak, Ruth Anne,” zkusila to Trinity o dům dál, „co se stalo? Potřebujeme znát fakta.“

„Myslím, že bude nejlepší, když vám nepovím vůbec nic,” rozhodla se Ruth Anne.

„To bolí, Ruth Anne,” řekla Trinity ukřivděně. „Tohle opravdu bolí.“

„Fajn,” ušklíbala se Amy. „Tak to vás to možná odnaučí špehovat kolegy.“

A s těmi slovy nechala Ruth Anne a dva nejvzlejší zaměstnance Orsku za zády a vyrazila na své pracoviště, kde se následující dvě hodiny uklidňovala tím, že porovnávala inventární čísla šlapacích stolů Tossur.

Když jí ve čtyři hodiny odpoledne skončila směna, sedla do auta a půl hodiny jen tak bezcílně jezdila po okolí. Potom se rozhodla, že má-li v deset večer nastoupit na utajovanou noční směnu, měla by se před tím trochu vyspat. Vrátit se do bytu bez peněz, které dlužila za nájem, se jí zdálo dost riskantní, a Basil jí jasně naznačil, že peníze navíc dostane až po téhle mimořádné směně. Zaparkovat před Orskem a spát v autě, aby ji tak viděli odcházející kolegové, to jí připadalo příliš nedůstojné, a tak odjela kilometr a půl po dálnici 77, odbočila na parkoviště před restaurací Red Lobster, zastavila tak, aby její auto bylo pěkně schované za kontejnerem, a sklopila si sedadlo až nadoraz.

Bylo horko, v autě smrděl motorový olej a její nohy páchly po kávě. Amy zavřela oči a snažila se utiřit ten bzukot v hlavě. Zpočátku se jí zdálo, že nebude schopná usnout, ale měla za sebou dlouhý den plný dramatických zvratů a byla vyčerpaná. Po pětáctyřiceti minutách sezení a zírání a přemítání o tom, že její život stojí za starou bačkoru, po pětáctyřiceti minutách uvažování, zda se jí vůbec někdy podaří odejít z Orsku a najít si práci, u které by mohla sedět, pětáctyřiceti minutách, co cítila, jak jí po žebrech stéká pot, se propadla do stavu lepkavého polovědomí. Jak její mysl pomalu zavírala krám a zhasínala světla, přemýšlela Amy o tom, jestli jí je souzeno strávit celý život v tomhle kolotoči pro křečky, v maloobchodním prodeji, v Orsku.

Ale nemusela si s tím lámat hlavu.

Dnes v noci ji totiž čekala její poslední směna.

Není to jen zaměstnání. Je to zbytek vašeho života.

Chcete se stát členem rodiny Orsku? Nastupujícím partnerům nabízíme pracovní pozice s příznivým ohodnocením a prostorem pro další růst. Jak jednou vstoupíte, už nikdy nebudete chtít odejít!

VOLNÁ PRACOVNÍ POZICE:

Prezentace a design

Staňte se bytovými architekty Orsku! Denní údržba a aranžování vystavených kousků, proaktivní reakce na direktivy vedení a úprava expozice podle sezonních požadavků.

Prodej

Získejte hlubší pochopení pro prodejní koncepci Orsku a využijte tyto znalosti při komunikaci se zákazníky. Dosáhněte ve svém oddělení maximální prodejní kompetence pomocí přímého jednání se zákazníkem.

Převoz vozíků

Přispějte k udržování prostředí, ve kterém je kultura Orsku silnou a živou realitou, přístupnou celému spektru zákazníků a partnerů. Uchazeči musí být schopni zdvihnout 35 kg.

ZMĚŇTE „VY“ V „MY“ – V ORSKU!

ARSLE 03

Ani ranní ptáče by nemělo zanedbávat péči o tělo i duši. Vychutnejte si snídani u svého stolku a židlí **ARSLE** a rázem zjistíte, že do nového dne vstupujete s elánem a dobrou náladou.

K DOSTÁNÍ V PROVEDENÍ ŽLOUTEK, MELOUN, LOSOS A ŠVESTKA.

V x Š x H: 82 x 60 x 77 CM

PROD. ČÍSLO 7666585634

Přes den byl Orsk obchodním domem jako každý jiný, důmyslně zařízenou budovou určenou pro uchovávání zboží a pohyb lidí. Ale po jedenácté hodině, když už nikdo neprocházel mezi regály, v kancelářích bylo zhasnuto a ostraha uzavírala vstupy a dohlížela na to, aby uvnitř nezůstal nikdo nepovolaný, když i poslední partneři odešli domů, stal se něčím jiným.

Amy seděla v kabince na zaměstnaneckých toaletách ve druhém patře a vůbec si neuvědomovala, jaké drobné změny se v jejím okolí odehrávají. Věděla jen jedno: Basil se ji pokouší zabít.

Z výjimečné „noční směny“ neuplynula ještě ani hodina a on ji nepřestával otravovat. Co se jí líbí na její práci? Z čeho má na pracovišti největší radost? A co je pro ni největším utrpením? Amy odpovídala jako normální lidská bytost, dokud si neuvědomila, že jeho dotazy jsou jen úvodem velmi nudné přednášky o tom, jak velkou váhu přikládá kultura Orsku lidskému kapitálu. Dlouze jí vykládal o důležitosti týmové práce, o hrdosti na značku a o významu „pěti P pro partnery

prodeje“ (přátelský, profesionální, pečlivý, poučený, pozorný). Dokonce z paměti citoval celé pasáže z životopisu zakladatele Orsku Toma Larsena.

Ruth Anne předstírala, že ho poslouchá, ale Amy si všimla, že si pod stolem tajně luští sudoku – a jestli to viděla ona, musel to vidět i Basil, jenže mu to zřejmě bylo úplně jedno. Proč se vozil jen po Amy? Chtěla mu říct, že se jí vede docela dobře, že jeho rady do života určitě nepotřebuje a že pěkně děkuje. Vždyť přece ví, že si zažádala o přeložení zpátky do Youngtownu, tak proč jí nedá pokoj? Amy váhala, jestli se ozvat, nebo dál mlčky trpět – a nakonec se rozhodla schovat se na záchodě.

Jestli Basilovi tolik záleží na Orsku, mohl by si vzít kýbl a hadr a vytřít to tady, pomyslela si. Stěny kabinky byly počmárané různými nápisy. Kdyby aspoň byly vtipné (třeba jako nápis „výdejní místo VŠ titulů“ těsně pod držákem na toaletní papír), byla by se tu zdržela déle, ale většinou to byla jen jména a data. Spláchla a přešla k umyvadlu, namydčila si ruce, umyla si je a důkladně je osušila – každá chvilka zdržení, než se zas vrátí do odpočinkové místnosti, byla dobrá.

Když se vrátila, Basil se podíval na hodinky. „To už je potřetí za hodinu, co jsi byla na toaletě.“

„A ty mi snad děláš časomíru?“

„Ne, ale rád bych ti připomněl, že jsme tady, abychom hlídali, ne abychom celou noc proseděli na záchodě.“

Amy zaskřípala zuby. „Tak jdeme na obchůzku. Teda až budeš chtít.“

Vrátila se na své místo a posadila se. V odpočinkové místnosti byly stoly a židle Arslé, cenově dostupný a elegantně jednoduchý nábytek, který měl jednu pozoruhodnou vlastnost: Amy nevěděla, jak ostatní, ale ona sama na něm nevydržela sedět ani čtvrt hodiny, aby ji nerozbolela hlava. Ruth Anne nehnutě seděla

u sousedního stolku, před sebou tři tubičky Blistexu a na kolenou rozluštěné sudoku.

Vedle dveří stál velký plastový kbelík plný Kouzelných nástrojů. V rozporu s veškerou logikou se všechen sestavitelný nábytek, který Orsk prodával prakticky zabalený v krabicích, musel sestavovat pomocí multifunkčního nástroje, který se vyráběl speciálně jen pro Orsk. Géniové v Milwaukee jednou rozhodli, že speciální Orsk šestihranné šrouby, bezpečnostní matky, panty a kování půjdou namontovat jen pomocí univerzálního Kouzelného nástroje Orsk. Zákazníci z toho šileli vzteky, a tak všichni partneři, kteří s nimi přicházeli do styku, raději nosili jeden dva kousky po kapsách. I Amy teď jeden měla při sobě, a dalších pět nebo šest se nejspíš povalovalo doma po šuplících.

Amy se rozhlédla po místnosti. Na protější stěně byl velký plakát, na kterém stálo: „Tvrdá práce partnerů je známkou kvality Orsku. Naším posláním je nabízet zákazníkům věčně nové prožitky“. Tahle zcela falešná fráze byla součástí prezentace gigantického obchodního řetězce, kterou vedení bez rozpaků okopírovalo od IKEA, a Amy se nedokázala rozhodnout, jestli v ní pouze vzbuzuje odpor, anebo jestli ji opravdu rozčiluje. Osobně si myslela, že není nic falešnějšího než obchod, který předstírá, že mu vůbec nejde o peníze.

Jinak v odpočinkové místnosti nebylo nic, co by dokázalo upoutat její pozornost. Na plazmové obrazovce televizoru zavěšeného pod stropem běželo zpravodajství CNN, ale s vypnutým zvukem mohla jen hádat, co je obsahem sdělení doprovázeného záběry vězňů v oranžových overalech, kteří pochodují kolem dokola na vybetonovaném vězeňském dvoře. Nicméně ten pocit dobře znala.

Basil si svou Arsle přitáhl k jejímu stolu. „Víš, opravdu mě to zamrzelo, když jsem viděl tvou žádost

o přeložení. Myslím, že máš veliký potenciál. S trochou píle a důslednosti by ses určitě mohla vypracovat na šéfku oddělení.“

„Díky,“ řekla, aniž by spustila oči z obrazovky.

„Myslím to vážně, Amy. Taky jsem býval partner prodeje jako ty. Pak jsem se přihlásil na zkoušku a stal jsem se šéfem oddělení, a najednou jsem byl šéfem směny, pak šéfem poschodí a pak mě Pat povýšil na zástupce šéfa pobočky. A když jsem to dokázal já, dokázala bys to i ty.“

„Jo, a pak se propracuju až mezi manažery, což znamená, že budu zodpovědná za všechno, co se v tomhle obchodním domě stane, a všechny problémy padnou na mou hlavu. Budu muset chodit na porady, budu muset pracovat přesčas, budu muset od všech ostatních poslouchat, co jim vadí na rozpisu směn, a budu za to dostávat úžasných pětasedmdesát centů na hodinu víc než dnes. Ne, díky, na tu zkoušku se hlásit nebudu.“

„Už jsi to udělala,“ řekl Basil. „Pat mi to řekl.“

Ruth Anne zvedla hlavu. „Vážně? To je skvělé. Gratuluju, Amy!“

Amy se snažila nevybuchnout.

„Co se děje?“ zeptala se Ruth Anne tak soustrastně, že ji to vytočilo ještě víc.

Ticho houstlo.

„Ta zkouška není těžká,“ spustila po chvíli Ruth Anne s novým elánem. „Skripta budeš mít přečtená za dvacet minut, a pak jenom vyplníš dotazník...“ Její hlas pomalu slábnul, až ztichl úplně.

„Neprošla,“ vysvětlil jí Basil. „Chyběly jí dva body. Ptal jsem se Pata, jestli by se mohl na oblastním vedení přeptat, zda by neudělali výjimku, ale víte, jak si zakládají na objektivitě a rovnosti. Čísla nikdy nelžou... a tak podobně.“

Amy cítila, jak rudne. Všichni žertem říkali, že zkouška pro budoucí šéfy oddělení je tak snadná, že by ji zvládli i manažeři. Amy si byla sama sebou tak jistá, že se na ni vůbec nepřipravovala. Jednoduše předpokládala, že si vystačí s tím, co ví.

„Za šest měsíců to můžeš zkusit znovu,“ řekl Basil. „Jestli tu zůstaneš, pomůžu ti s přípravou.“

„Nestojím o tvou pomoc,“ odsekla Amy. „Ty jsi začínal ve Skříních a komodách.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Basil.

„To je to nejjednodušší oddělení v celém Orsku,“ sykla Amy. „Tam by zkoušku na šéfa udělal i kousek bublaniny. Prodávat velké prázdné bedny na nožičkách...“

„To je vidět, že se na proces prodeje díváš úplně špatně,“ započal Basil další svou přednášku.

„Skříně a komody nejsou tak snadné,“ přizvukovala mu Ruth Anne. „Lidé si tam často chodí stěžovat, protože se dost těžko sestavují.“

„No tak fajn,“ řekla Amy a zhluboka se nadechla. „Omlouvám se. Šéfovat Skříním a komodám je zodpovědná práce. Skoro jako neurochirurgie. Radši jsem neměla nic říkat.“

„Jestli tu nechceš zůstat, nikdo tě nenutí,“ řekl Basil.

„Chci tu zůstat,“ procedila Amy skrz zaťaté zuby. „Ale – bez urážky – nepotřebuju tvoje rady, a už nechci slyšet ani jeden citát z paměti Toma Larsena. Víím, že pro tebe to znamená mnohem víc, ale pro mě je to prostě jenom práce.“

„A v tom je právě tvůj problém,“ uhodil na ni Basil. „Že to pro tebe je ,jenom‘ práce!“

„A co by to pro mě mělo být?“

„Povolání.“

„To je totéž,“ namítla Amy.

„Ne,“ odporoval jí Basil. „Práce je to, co má pokladní u benzinky. Lidé v Orsku mají povolání, které je naplňuje. Cítí odpovědnost vůči něčemu, co je přesahuje. To, co dělají, jim dává určitý cíl. Chtějí vybudovat něco, co by tu po nich zůstalo. Vidí v tom víc než prostředek k tomu, aby získali peníze.“

„Snažně tě prosím, zmlkni už,“ povzdychla si Amy.

„Není přece nic špatného na tom, že se ti snaží pomoci,“ namítla Ruth Anne.

„Ona to prostě nechce brát vážně,“ řekl Basil zklamaně. „To je její problém.“

„Dělám svou práci,“ řekla Amy. „Ráno si odpíchnu, dělám, co mám, prodávám stoly a dostávám za to zapláceno. A právě za to mě Orsk platí: abych tu pracovala. Nechci být prodavačkou až do konce života.“

„Vážně ne? A co chceš dělat?“

„Já...“ Amy si najednou uvědomila, že prozatím má jasno jen v tom, co dělat nechce. „Mám své plány,“ prohlásila nakonec. „Do toho vám nic není.“

„Musíš se na to podívat v širší perspektivě,“ začal jí vysvětlovat Basil.

„A víš, co vidím? Vidím vás dva, jak zasvěcujete celý svůj život obchodnímu řetězci, který je kopií lepšího obchodního řetězce s lepším nábytkem a lepším vedením. To je ta širší perspektiva, kterou vidím.“

„Možná bychom měli raději vyrazit na obchůzku,“ navrhla Ruth Anne smířlivě.

„Mám vážnou odpovědnost a беру ji vážně,“ ohradil se Basil.

„Jakou odpovědnost?“ zeptala se Amy. „Vážně! Prodáváme nábytek. Tak o co vlastně jde?“

„Třeba o bezpečnost,“ řekl Basil. „Odpovídám za bezpečnost tebe i všech dalších zaměstnanců v tomhle obchodním domě. A to беру velice vážně.“

„Myslím, že bych tu přežila i bez tvé péče,“ řekla

Amy. „Nebojím se, že bych tu zabloudila a umřela hladu někde ve slepé uličce uprostřed Showroomu.“

„Tenhle tvůj přístup vážně nechápu,“ řekl Basil. „Chceš se nechat povýšit, ale neučíš se na zkoušku. Nechceš do smrti pracovat jako prodavačka, ale z vysoké jsi odešla. Opravdu máš nějaké plány, anebo si je vymýšlíš jen tak za pochodu?“

Amy vstala.

„Kam jdeš?“ zeptal se Basil.

„Na záchod,“ řekla a vyrazila ke dveřím.

„Vždyť jsi tam před chvílkou byla!“ volal za ní, ale to už Amy zavírala dveře.

Zapadla na dámské toalety, protože to bylo jediné místo, u kterého si byla jistá, že ji tam Basil nebude pronásledovat se svými přemoudřelými řečmi. Copak nechápal, že se cítila dostatečně ponížená i bez toho, aby jí dál udílel rady do života? Zkoušku na šéfa oddělení úspěšně absolvovalo osmdesát procent lidí, kteří se k ní přihlásili. Osmdesát procent! Amy se sklonila nad umyvadlo a otočila kohoutek. Z potrubí se ozvalo nechutné zachroptění a na bílý porcelán vychrstla rezavá voda. Amy kohoutek zase rychle zavřela a zavrtěla hlavou. Celý tenhle barák se rozpadá.

Zhluboka dýchala a snažila se uklidnit. Co se to s ní děje? Zadívala se do zrcadla na svou vlastní strhanou tvář. Pak její pohled sklouzl o kousek dál doprava. Zadržela dech. Vedle zrcadla byl nový nápis.

Byla si jistá, že když tady byla posledně, žádný nápis v těch místech nebyl. Anebo že by ho přehlédla? Ne, určitě se tam objevil během posledních deseti minut.

Archie WILSON
VČELÍN
3 roky

YANCY RAWLS
VČELÍN
6 MĚSÍCŮ

J. DUXTON
VČELÍN
2 ROKY

Co sakra měl být ten včelín? Nějaké fotbalové mužstvo? Anebo gang drogových dealerů z Clevelandu? Do barvy bylo vyryto na dvacet záznamů, všechny ve stejném formátu: jméno, slovo „včelín“ a časový údaj. Směrem ke dveřím zahlédla několik dalších v drobných variacích:

KIT BOERER
VČELÍN
~~2 roky~~
5 roky

LOUIS BULVA
~~4 rok~~
6 let

A úplně nejdelší:

Carson Moore / VČELÍN
~~3 roky~~
~~4 roky~~
~~5 let~~
~~6 let~~
~~7 let~~
 NAVŽDY

Amy si otřela ruce do kalhot a odešla z toalety. Na chodbě najednou cítila všechny ty prostory obrovského obchodního domu, které ji obklopovaly – hotové bludiště o rozloze dvaceti tisíc metrů čtverečních. Servisní chodby, služební zázemí, Sklad, Prodejní plochu, Showroom, obrovské parkoviště, které je oddělovalo od dálnice. Orsk byl tak obrovský, že v něm muselo být určité minimální množství lidí, aby byl pod kontrolou. Tři rozhodně nestačili. Obchodní dům se celý chvěl, byl neklidný a plný energie. Když tu nebyli lidé, už vůbec nebyl tak přívětivý.

PLESK!

Amy zůstala stát jako přikovaná. Co to bylo za zvuk?

PLESK – KLIK – PLESK!

Chodba se před ní táhla do dálky, po obou stranách byly dveře do kanceláří vedení a mezi nimi plakáty o udržitelnosti, ekologické odpovědnosti vůči planetě a závazcích Orsku vůči budoucím generacím. Jen na jednom místě přerušovalo monotónní stěny schodiště, sestupující do přízemí. A právě odsud zaslechla ty

zvuky. Zaposlouchala se, ale pár minut neslyšela nic jiného než vlastní dýchání.

Zhluboka se nadechla a přiměla se k tomu, aby začala uvažovat racionálně. Byla v práci. Nehrozilo jí tu žádné nebezpečí. V žádném obchodním domě nikdy nikoho nezabili ani neunesli. Nedokázala si ani představit, že by na světě existovalo bezpečnější místo než pobočka nadnárodního maloobchodního řetězce sídlící v obrovské krabici u dálnice.

Ale přesto jí teď běhal mráz po zádech. Pomalu sešla do přízemí a na posledním schodu se zastavila.

Ten zvuk teď byl mnohem slabší: klik, plesk... klik, plesk... klik, plesk...

Za čtečkou identifikačních karet pro zaměstnance byl jeden ze vstupů do budovy. Nějakým nedopatřením zůstal otevřený a teď jím každou chvíli zahýbal průvan. S úlevou otevřela dveře dokořán a vyšla na parkoviště, zalité chemicky oranžovým světlem sodíkových výbojek. Zamrkala, trochu překvapená, že je venku tma. V celém obchodním domě nebyla okna, světlíky ani nástěnné hodiny, zkrátka nic, podle čeho by se dalo poznat, jak je venku. Podobně jako kasino existoval i Orsk v bezčasé věčnosti. Dovnitř proklouzl závan vlažného vzduchu. Kromě neviditelného orchestru kvákajících žab na podmáčené planině za plotem panoval venku naprostý klid.

Amy zahlédla na opačném konci parkoviště svou malou hondu. Zalitovala, že nemůže jen tak přejít po dosud teplém asfaltu, sednout za volant a jet... kam? Domů se bez peněz vrátit nemohla. A nemohla ani odjet, pokud nechtěla přijít o svou práci. Neměla kam jít.

Když se vrátila dovnitř, zabouchla za sebou dveře vchodu pro partnery trochu větší silou, než zamýšlela, a ze stropu se na ni snesly vločky barvy. Dveře se ale nezavřely, a ona si až teď všimla, že v otvoru pro zá-

mek je cosi, co jazýčku brání zapadnout na místo. Byla to žvýkačka, veliký růžový chuchvalec žvýkačky. Amy chvíli uvažovala o tom, že by se pokusila ji vydlobat, ale pak se rozhodla, že odstraňování žvýkačky nemá v popisu práce. Pokud jí Basil chce kázat o odpovědnosti, může se do toho pustit sám.

Když se vrátila do odpočinkové místnosti, zamračil se na ni. „Nemůžeš se pořád schovávat na záchodě. Měli bychom vyrazit na první obchůzku.“

„Vchod pro partnery je otevřený,“ oznámila mu.

„Co jsi dělala dole?“

„Slyšela jsem, jak tam práskají otevřené dveře, tak jsem se rozhodla, že budu zodpovědná a půjdu to zkontrolovat. Někdo zalepil zámek žvýkačkou, takže nejdou zavřít.“

„Narušení bezpečnosti,“ prohlásil Basil. „Vidíte? A přesně proto jsme dnes v noci tady.“

Ihned se vydal prozkoumat místo činu. Ruth Anne zavřela knížku sudoku. „Myslíš, že se někdo opravdu vloupal do obchodu?“

„Nevím, co se tu děje,“ řekla Amy. „Ale na dámských toaletách se objevily nové nápisy – přísahala bych, že ještě před čtvrt hodinou tam nebyly.“

„Začínám mít pocit, že jsem měla Basilovi říct ne,“ povzdychla si Ruth Anne a pohrávala si s víčkem načatého Blistexu. „Chtěla jsem si přivydělat něco navíc, ale myslela jsem si, že si tu v klidu budu celou noc luštit křížovky. Ani mě nenapadlo, že bychom tu opravdu někoho načapali.“

„Nic se nestane,“ řekla Amy jen zlomek vteřiny předtím, než místností zaburácel huronský smích datla Woodyho. Podívala se na mobil. POMOC.

„Já si telefon vypínám, jakmile vstoupím do budovy,“ řekla Ruth Anne. „A taky mi ta textovka nepřišla ani jednou.“